

Svar:

Spørgsmålet må principielt besvares benægtende. I det omfang flere selvstændige elforsyningsvirksomheder benytter sig af overgangsbestemmelsernes muligheder for fællesansøgning, vil det naturligvis blive den bevillingsansøgende fællesorganisation, der får den samlede forsyningspligt. Dette vil imidlertid være et udslag af virksomhederens egen beslutning om fællesansøgningen.

I øvrigt må spørgsmål af denne karakter antages i praksis at opstå i forbindelse med grænsetvister, og i så fald er det bestemmelsen i lovforslagets § 14, stk. 1, der finder anvendelse.

Spørgsmål 30:

„Skal § 3 forstås således, at det alene er produktionsselskaber med kapacitet over 25 MW eller transmissionsanlæg beregnet for spændinger over 100 kV, der inddrages under bevillingssystemet, og ikke samtidig de distributionselskaber, der i fællesskab ejer produktionsselskabet og en gros køber deres forbrug af elektricitet i dette selskab?“

Svar:

Spørgsmålet må besvares bekræftende. Det vil være den elforsyningsvirksomhed, der står som ejer og driftsherre for de pågældende produktions-, transmissions- og distributionsanlæg, jfr. grænserne i § 3, der omfattes af pligten til at søge bevillingen.

Jeg henviser herved også til bemærkningerne til martsforslagets § 3, hvor det anføres, at der intet er til hinder for, at en bevillingshaver ejer anlæg såvel over som under de i loven fastsatte grænser. Bevillingssystemet vil da blot omfatte en del af bevillingshaverens virksomhed.

Spørgsmål 31:

„Findes der distributionsanlæg beregnet for spændinger over 100 kV? I benægtende fald, bør ordet ikke udgå i §§ 1, 3, 5 og 8?“

Svar:

I/S Vestkraft benytter 150 kV som distributionsanlæg. Ordet „distribution“ kan derfor ikke udgå af de pågældende bestemmelser. Det må i øvrigt antages, at udviklingen efterhånden vil medføre, at en række elforsyningsvirksomheder, som kun beskæftiger sig med distribution af elektricitet, kan blive nødt til at søge bevilling efter § 3.

Transmissionsledninger anvendes fortrinsvis til transport af elektricitet fra et produktionssted til et overordnet distributionscenter eller til et andet produktionssted.

Distributionsledninger anvendes fortrinsvis til forsyning af en række hovedtransformerstationer i eget forsyningsområde.

Den ovenfor beskrevne udvikling kunne der have været taget højde for gennem udformning af § 3 som en bemyndigelsesbestemmelse, og en sådan løsning var da også på tale under de tekniske drøftelser, der fandt sted mellem handelsministeriet og Danske Elværkers Forening i 1974. Jeg mener imidlertid, at det kan være rigtigt at søge problemet løst gennem en „bunden“ bemyndigelse for handelsministeren, hvor det forudsættes, at de i § 3 fastsatte grænser bibeholdes, men hvor rene distributionselskaber kan fritages for at søge bevilling, selv om de udøver virksomhed fra distributionsanlæg beregnet for spændinger over 100 kV. Der må i sådanne tilfælde tillægges den tekniske vurdering af begrebet „distribution“ væsentlig betydning.

Under forudsætning af Udvalgets tilslutning vil jeg herefter være parat til at stille følgende ændringsforslag til lovforslagets § 3:

„I § 3 indsættes som nyt stk. 2:

„Stk. 2. Handelsministeren kan bestemme, at elforsyningsvirksomheder, som alene distribuerer elektricitet, ikke skal omfattes af bevillingssystemet efter stk. 1, jfr. §§ 5-8, uanset om virksomheden udøves fra distributionsanlæg beregnet for spændinger over 100 kV“.

Spørgsmål 32:

„Kan eneretsbevilling gives uden samtidigt krav om oprettelse af Storebæltskabel?“

Svar:

Spørgsmålet må besvares bekræftende. Ved meddelelse af eneretsbevilling er det afgørende formål tilvejebringelsen af et éntydigt styringsorgan, som kan påtage sig ansvaret for planlægning, projektering, opførelse og drift af eventuelle kernekraftværker, uanset hvor i landet disse placeres.

Spørgsmålet om behovet for etablering af et Storebæltskabel må som også nærmere omtalt i min besvarelse af spørgsmål 17 i denne samling ses i sammenhæng, dels med udbygningstakten i et eventuelt kernekraft-